

ШУМАДИНЈА,

Л И С Т Ъ 3 А

КЊИЖЕВНОСТЪ, ЗАБАВУ И НОВОСТИ.

Учредникъ и издавателъ Любомиръ И. Пенатовићъ.

Теч. VI.

Овај листъ излази Вторникомъ, Четвртомъ и Суботомъ на по табака. Цена му е за 3 мес. 4. за пола год. 8 а за целу год. 16. цв. За огласе плаћа се 3. вр. ср. одъ врсте за едан-путъ а 5 вр. ср. за трипутъ.

№ 26

Мртва глава.

(к р а њ)

И ја се исто тако закунемъ, да ћу се у недељу съ њоме састати; кадъ е више одъ осамъ дана неби видно, боја самъ се да не свиснемъ, особито што су ме неке рѣчи изъ њвогъ писма почеле јако узнемиравати: а то е, што кадъ е у школу дошла, застала е едно писмо одъ отца изъ Лондона, кое јој се учинило као да е пре њ отворено. Ноћ самъ провео у великомъ немиру, а тако и слѣдуюћи данъ. Као обично писао самъ опетъ Хелени, и почемъ самъ тога дана мислио моя испитивана на мртвимъ главама опетъ предузети, то се упутимъ око три сата после подне къ гробљу Кламарскомъ. Време е било одвећ негодно. Умућена природа јављала е своју жалостъ јакомъ есенњомъ кишомъ, која е ладна и съ ветромъ помешана скоро зиму оглашавала. На свомъ путу и по свимъ сокацима чуо се гласъ полицајни служитеља, кои су имена они люди извикивали, кои ће се тогъ дана погубити. Списакъ њиовъ био е необично велики, а било е и жена и деце. Крвава жетва бунтовнички радника тога е дана врло богато испала, и ја самъ видно да ћу се истогъ вечера имати у мојој капели съ чиме занимати.

Данъ е већ био у то време сасвимъ окрачао; кадъ самъ у четири сата на гробљъ приспѣо био е скоро мракъ. Изгледъ овога гробља съ њговимъ многимъ скопскопаннимъ гробовима и съ оно мало дрва безъ лишћа која су се одъ ветра као скелети нияла, био е мрачанъ и грозанъ. Свудъ гдѣ ние била скоро ископана земља, видило се само трњъ и коприве, а зелену траву гутали су све нови и нови гробови. У средъ ови гробова стаяла е зияјућа рупа, тогъ дана ископана, и чекала као аждаја своју грабежъ. Познавало се, да се број осућеница тога дана одвећ умножио, еръ е рупа била необично велика. Приближимъ се тој руци. Дно е било покривено водомъ, и ту су се несрећни човечји остатци, голи и ладни као вода, бацали. Кадъ се одъ овогъ грозногъ позорја хтедо окренути, да далъ идемъ, оклизне ми се нога, и умало што у рупу непадо. Коса ми пође у висину и свога ме еза обузме; устанемъ што самъ брже могао и удалимъ се путанњомъ къ мѣсту гдѣ самъ

обично пословао. Ово е била, као што самъ већ казашао, нека стара капела. Ја се нехотице окренемъ и потражимъ очима какавъ годъ знакъ, кои би на Бога и на цркву опоминяо; прегледимъ све дуваре и мѣсто гдѣ е пре олтаръ стаяо, но дувари су били празни и наги, а олтаръ порушенъ. На ономъ мѣсту, гдѣ е била света тайна, на томе мѣсту стаяла е намештена една мртва глава безъ мяса и косе, а то значи: смртъ, то естъ: ништа. Упалимъ свећу, метнемъ е за мой посао на асталъ, кои е савъ покривенъ био одъ они чудногъ строя орудја, која самъ ја изнашао, и седнемъ задубљивъ у мисли. Но нашто самъ највише мислио? — На ону јдну краљицу, која е била тако лепа и срећна, и коју е сваки волео, коју е мало пре тога њо еданъ народъ съ молбама и благосиљанњемъ обасипао, а одма затимъ на целатскимъ колима на губилиште одвео, и која садъ, съ главомъ одъ тѣла одвоеномъ, у простимъ мртвачкимъ носилама лежаше, она, која е на златној постели у Тилѣријама, Верзалю и Сен-Клу спавала. Докъ самъ у ова мрачна сматрана задубљивъ сѣдио, навали све жешћа киша, а ветаръ е дувао съ жалостномъ хукомъ, и силно продирао крозъ гране дрвља и прозоре капеле тако, да самъ се одъ грозе нехотице стресао. Съ овомъ хукомъ помеша се наскоро тутњава далњъ грмљавине, но само што ова грмљавина ние долазила съ неба изъ облака, него одъ кола која су земљу потресала. То су била црвена мртвачка кола, која су лешеве погубљеника съ губилишта на кламарско гробљъ возила. Врата мале капеле отворе се; два човека уђу и унесу еданъ пуњъ цакъ одсечени глава. Еданъ одъ њи био е онај исти гробарски помоћникъ, съ киме самъ се пре неколико мѣсеци у тавници разговарао, а други опетъ еданъ прости гробаръ. „Ево грађанине“, проговори онај први „за васъ доста посла; нетреба да се вечерасъ одвећ журите. Ми вамъ садъ предаемо све ове дртине, па ћемо иј текъ сутра упокати; знамъ да неће киявицу добити, ма и целу ноћ на пољу стаяле“. И ова два наемника смрти метну у грозномъ смею цакъ узъ дуваръ, поредъ негдашњегъ олтара лево одъ могъ астала. Затимъ изиђу изъ капеле а врата незатворе; ветаръ одма съ жестокимъ ударима почне пламенъ одъ мое свеће нияти, кои и безъ тога бледъ и тако рећи у последњимъ издисаку, едва се јоштъ на црномъ фитиљу држао. Чуо самъ како она два човека на

полю у авліи конѣ изпрегоше, гроблѣ затворише и одоше, а кола мртвачка пуна несрећни лешева оставише. Већ самъ имао вољу, да за њима идемъ; али нешто, незнамъ шта, држало ме е као прикованогъ за столицу. Крозъ сво тѣло прође ми ѣза. Заиста нисамъ био страшљивъ; но хука онога ветра, плюсакъ оне жестоке кише шкрипанѣ дрва која су се изъ корена нияла, звижданѣ воздуха ветромъ узколебаного, коѣ ми е свећу сваки часъ хтело угасити: све ово пробуди ми у срцу неку страву, која ми одъ мое косе крозъ цѣло тѣло прође. У еданпуть учини ми се, као да неки тихи но уедно тужни гласъ име „Албертъ“ изговори; тај гласъ као да е изъ олгара долазио. О! Я скочимъ са столице. „Албертъ!“ Едно едино створенѣ на свету звало ме тимъ именомъ. Узверене очи поћу ми као саме одъ себе по малой капели, за кою, колико е мала била, свећа ние достигала, да све угљове осветли, и уставе се на цаку, у олтару наслоњномъ на коме е крваво и незатегнуто платно показивало, съ чимъ е напуњенъ био. У исти ма, кадъ ми се очи на цаку зауставе, повтори исти гласъ, но само јоштъ слабије, јоштъ тужније исто име „Алберте!“

Я се стресемъ одъ ужаса и савъ претрнемъ: тај гласъ чинио се да изъ самогъ цака изнутра излази. Опипамъ се да би се увѣрио, да ли снивамъ или самъ буданъ; па онда укоченъ као окаменѣнъ човекъ поћемъ съ опруженимъ напредъ рукама, и кадъ до цака доћемъ, завучемъ руку у њга. Тада ми се учини, као да се неке устне јоштъ помало вруће за мою руку прилепише. Ужасъ ме овлада до тога степена да ми сама величина тога ужаса слободу улие. Я уземъ рукомъ едну главу, одъ коѣ су вруће устне руку мою дирнуле, одемъ посрћући до астала натрагъ, клонемъ на столицу, а ту главу метнемъ на асталъ.

Ахъ, кадъ погледимъ, вриснемъ страовитимъ гласомъ. Та глава — одъ коѣ су устне јоштъ помало вруће биле а очи упола затворене — то е била глава мое Хелене.

Помислимъ да самъ полудио и викнемъ трипуть! „Хелена, Хелена, Хелена!“

При трећемъ узвику отворе се њне очи, погледе ме, пусте две сузе, и пошто неки влажни пламенъ изъ њни засветли, као да башъ тада душа изађе, затворе се опетъ, и више се никадъ неотворе.

Устанемъ изванъ себе, у самомъ бѣснилу и очајнију; хтео самъ утећи, но при устайи заче ми капуть за асталъ, овај се стровали, обори свећу, која се угаси, а съ њоме и ону главу, која се одкотрля, па и мене за собомъ повуче. На земљи лежећи учини ми се, као да опетъ видимъ ону главу поредъ себе, и њне устне као да мое додирую, ладанъ зной пробие ме свега, узданемъ јоштъ еданпуть силно и паднемъ у несвестъ.

Сутраданъ наћу ме гробари у капели, ладна као мермеръ на коме самъ лежао.

Хелена по писму свога отца, коѣ е полиция отворила, разпозната, била е истогъ јучеранѣгъ дана затворена, одма осуђена и у вече погубљена.

А она глава, која е къ мени говорила, оне очи, коѣ су ме погледале, оне устне, коѣ су мое устне додирнуле биле су устне, очи и глава Хелене.

Дуго времена затимъ лежао самъ ненадајући се животу и едва су ме вѣштина лѣкарска и моя снажна природа могли одъ смрти спасти.

М а л е п р и ч е.

О великомъ Петру — Царъ Петаръ позове едномъ све стране при његовомъ двору посланике, да съ њиме предузме увеселителну шетњу у Кронштатъ, где имъ е хтео показати нека нова здания и броднице а и едну часть свое флотте, која е већ спремна била, да се пусти на широко море. Посланици ућу съ царемъ у едну холандску лаћу, на којој е самъ царъ думенъ управљао. Кадъ су у финскомъ заливу већ били на по пута дигне се противанъ ветаръ са запада. У исто време примѣти царъ на далимъ хоризонту маглу и тавве облаке, и ави сапутницима да ће се буря дићи. Већина између њи заплаше се, и то у толико више, што су они примѣтили, да е неустрашими думенция, Петаръ, дао савити едра и викине матрозима, да добро мотре и да наопрезу буду. Неки изъ друштва, коѣ су видели да лаћа више къ Петербургу, него напредъ къ Кронштату иде, и да се часъ на едну часъ на другу страну вия, предложи његовомъ царскомъ Величеству, да л' не би болѣ било, вратити се у Петербургъ, или баръ пристати съ лаћомъ у Петергофъ? Но они добию одъ цара, коѣ се предстоѣћа опасност ние ни у пола онолика учинила, колико њима, за одговоръ: „Небойте се ништа!“ — Међутимъ се дигне страховита буря у друштву са олујномъ, плюскомъ и грмљавиномъ, таласи су заплоскивали и у саму лаћу, и чинило се, да ће разарено море трошну лаћицу прогутати. Опасност е била очевидна, и на лицу свию могао се видити изразъ самртногъ страа, само не на лицу Петра и њгови морнара. Управљајући изъ свию сила думеномъ и издавајући заповѣсть своимъ вѣрнимъ и отврдлимъ морнарима, ние царъ Петаръ ни најманъ пазио на говоръ и молбе страни посланика докъ најпосле еданъ између ови цару у највећемъ страу своемъ рекне: „За име Бога, я молимъ ваше царско величество, да се вратимо у Петербургъ или у Петергофъ, и молимъ васъ да се размислите, да мене ние мой краль послао у Русию, да се овде безъ невољ у море утопимъ. Ако се я овди удавимъ, као што е сва прилика, да ће бити, онда ће Ваше Величество за то кодъ могъ двора одговарати.“ — Царъ се на ове рѣчи и у највећој овој опасности ние могао одъ смея уздржати и одговорио е посланику съ највећомъ ладнокрвношћу: „Господине Л., ако се ви утопите онда ће мо се и ми сви утопити, и онда неће вашъ дворъ имати одъ кога тражити за то рачуне.“

Но кадъ е међутимъ искусни думенция увидно, да се већ више неможе противъ бурѣ и таласа борити, онъ скрене на страну, избави се срећно изъ бурѣ и дође у пристаниште његовогъ увеселителногъ двора Петергофа; овди поврати онъ сапутницима своимъ душу съ вкусномъ вечеромъ и мацарскимъ виномъ па ту съ њима и преноћи.

У зору отиде онъ самъ на лаћици својој у Кронштатъ, и пошлѣ оданде неколико чамаца съ поузданимъ и вѣштимъ морнарима по госте свое у Петергофъ.

(Записке о Египту) — На питанѣ едногъ назовиученогъ човека, коѣ е свою мудростъ по мѣяма прода-

вао, гди Египетъ лежи, одговорио е еданъ берлински а-
малдинъ:

Египетъ лежи съ леве стване равнителя, коя рѣчь у земльописанию значи велику врућину. Египетъ се гра-
вичи на сѣверу са европейскимъ карантинима на югу са турскомъ войскомъ, на западу са библическомъ повѣст-
ницомъ, а на истоку са енглескомъ политикомъ. У Егип-
ту е тако велика врућина, да Египтяни никако изъ зноя не излазе, коє се тамо зове клима (поднебиє); и то тако топло, да би се наши, кадъ би тамо отишли, разтопили новци у џепу. Египетъ е земля преко мѣре плодовита, и производи почестне кромпире, као што су уобште и сва растѣния у najveћемъ успѣваню. Тамо се налази бадема, дрва, на коима роди суво грождє, далѣ има тамо холандскогъ сира, роде пакле са лепљивомъ гумомъ, и ма у избобилию салате одъ сардела, кафе сувогъ свинскогъ меса и јошть многе друге сорте южнога воћа; главни е пакъ производъ густъ пилавъ, кога Египтяни врло радо еду. Тамо има и разне феле животиня, коє одчасти тамо у виду пиладие живе, а одчасти се тамо баве изъ задовољства и комодитета, као на пр. хиене, коє се шетаю радо по гроблю, и то изъ презѣдне любви према мртвимъ людима, далѣ крокодилъ, кои има грдне челюсти, тако да и најситниє рибе прогутати може; далѣ нека феда четвороножни птица, коє се зову Ихсумонъ, и коя се изъ страни земаля у Египетъ доноси, па тамо за новце показує као кодъ насъ маймуни; најпосле има више морски аждая, кесега, рода, свилени бубица, Енглеза и јошть многи други дивљи зверова. Најглавниа е пакъ животиня камила, коя се у Египту у место караване употребљава, коя никадъ ништа не пие, и зато никадъ напоивнице (бакшиша за пиће) не иште. Учени естествословци мисле, да се камила у часове одмора занима са леженѣмъ, ја. Египетъ е јошть збогъ тога знаменитъ што су тамо пирамиде изнаћене, коє су тако велике, да се на хиляду миля далеко видити могу. Кадъ египтяни умру, онда се они зову мумиє, коє се за скупе новце продаю музеумима европскимъ; у осталомъ Египтяни су при свој високой изображености ипакъ врло глупи, ерѣ су они у старо време веровали у вола, и обожавали га и т. д.

М р в и ц е.

(Ко е срећни.) — Валериянъ Максимусъ приповеда: „Едномъ е прао Диогенъ зелѣ своє на бунару, и ту га затече Аристипъ. Овай му рекне: „Да ти оћешъ иоле тирану Дионисию да ласкашъ, или барѣ да га негрдишъ, ти се неби морао овимъ зелѣмъ ранити.“ — „Нив тако,“ одговори Диогенъ, „да ти оћешъ съ овимъ зелѣмъ да се ранишъ, ти неби имао нужде лагати и подло ласкати Дионисию!“

— Еданъ селякъ у Нѣмачкой пошао е после службе изъ цркве управо у меану. Кадъ е у меану дошао, примѣти онъ, да е изгубио свою молитвену књижницу на путу. Онъ се за то жалио меанци, и овај му савѣтує, да се врати истимъ путемъ у цркву, можда ће е јошть и наћи. „О!“ одговори селякъ, „нема одъ тога ништа; неможе се наћи, ерѣ я нисамъ књигу изгубио идући изъ меане у цркву, него на путу изъ цркве у меану.“

(Двобой.) Двоица се за нешто порѣчкаю, и еданъ е позвао оногъ другогъ на двобой. Позвани, кои бияше

човекъ врло ладнокрвне нарави, трудио се изъ петни жила, да стваръ и распру на лепъ начинъ и безъ проливана крви разправи, но све узалудъ. „Овакова се увреда може само крвљу опрати,“ бияше одговоръ раздраженогъ и пргавогъ противника. Најпосле прими онај први позивъ, и они изиђу на опредѣлено место. Овде е повторио и увѣравао позвани опетъ, да онъ ние имао никако намѣру, нѣга увредити, и предложио е опетъ, да се помире. — „Никако!“ викне онај други бесно, ми се морамо тући, и еданъ одъ насъ мора остати овде на плацу!“ — „Е, па добро“ одговори онај миролюбиви, „кадъ е тако, а ви останите, я идемъ.“ — Съ тимъ рѣчима окрене онъ ономъ другомъ леђа и пошао е наглимъ коракомъ кући; секунданти (обестрани сведоци при двобю) ударише у смей, а исто тако и онај разярени ветропиръ, и стваръ се на томе и сврши.

(Строго казни.) — Позориштникъ А. у одной нѣмачкой престолной вароши бияше познатъ као лакомисленъ и нештедливъ човекъ, кои е знао ваљано уживати време и животъ, кои се бринуо само за данасъ, а за неизвѣстно сутра никадъ ние бригу водио, и кои е по томе мѣсечне своє рачуне приманя и издаваня свршивао свакадъ са округлимъ броемъ т. е. са нуломъ. — Премда е имао знамените приходе, то онъ зато ипакъ ние никадъ могао што заштедити, него е шта више завѣкъ дужанъ био. — Еданпутъ се догодило, да су нѣгови благонадеждни, или управо рѣћи благобезнадеждни синови, дивљи и разкалани дерани истукали синове у истой кући седећегъ министра графа одъ В., и разкрвавили имъ главе. Нѣгово превосходителство графъ одъ В. бияше изванъ себе одъ ярости и гнѣва кадъ е видно истучене своє синове, и послао е одма свога камердинера къ безбрижномъ позориштнику са жестокиимъ укоромъ и пребациванѣмъ и съ дипломатскимъ озбиљнимъ зактеванѣмъ, да му се да сайно и доволно удовлетворењ примѣрнимъ и строгимъ казненѣмъ разпуштене нѣгове дѣце. — Позориштникъ А. саслушао е говоръ камердинера мирно и викне затимъ као изванъ себе: „Ужасно! мои су дакле разуздани синови доиста такво злочинство учинили? То е страшно, грозно, неописано, нечувено!“ „Па зато треба они и да буду тако строго казни, да за џѣлогъ свогъ живота памте.“ — „Али кажите ми, г. камердинеру, зарѣ има казни, коя би доволна била за такво преступленъ?“ — Камердинеръ слеглао е рамена и рекне: „Незнамъ я, него нѣгово превосходителство озбиљно зактева, да се строго казне.“ — Позориштникъ А. одао е горе доле по соби немарно и као у очаяню; наеданпутъ стане онъ предъ камердинера, лице му се разведри и онъ викне страстно: „Знамъ, сѣтио самъ се; Кажите нѣг. превосходителству, да ћу я мов синове нѣму за удовлетворењ свирѣпо казнити, я ћу ий — лишити наслѣдья!“ затимъ се сладко насмеє. Ерѣ осимъ дугова ние ништа имао.

(Рибе.) Еданъ сиромашанъ Евреинъ позванъ е био на ручакъ кодъ едногъ богаташа, такође Евреина. Кадъ су извели на софру рибе, онда извади богаташъ сиромашку на танбиръ оне најситниє. Овай пакъ разлюћенъ, превртао ий е вилюшкомъ по танбиру, нити ий е хтео ести, него е полоако гунђао и мрмља. Богаташъ гледао га е позадуго, па га најпосле задита шта то ра-

ди съ рибомъ? — „Опростите,“ одговори упитани „я разговарамъ.“ — „Па шта веле рибе?“ запита богаташъ. — Я самъ, знате, имао едногъ брата,“ одговори сиромашакъ, „па се тай удавио, и никако се ние могао више изнаћи; и садъ я питаъ рибе, били ми знале што казати за могъ брата, кудъ се део?“ — „Е, па шта веле оне?“ запита богаташъ. — „Оне ми кажу, да су јоштъ здраво мале, и да тай догађай непамте, него ме упућую, да запитаъ те велике што су предъ вама.“ Застиђенъ богаташъ поднесе му крупније рибе, кое в сиромашакъ сь апетитомъ ео.

(Основъ за разводъ брака.) Еданъ пияни шнайдеръ отишао в свештенику и рекне му: „господине, я ођу, да ме разведете сь мојомъ женомъ!“ — „А зашто? — зато, што моя жена врло много ракие пиє.“ — „Много ракиє?“ запита зачуђени свештеникъ, „па ти имашъ јоштъ образа да се на то тужишъ, ти, кои си навѣкъ пиянъ?!“ — „Па башъ зато,“ одговори шнайдеръ, „я самъ радъ, да у мојой кући баръ едно лице буде, кое в трезно!“

ДОМАЊЕ НОВОСТИ.

Нъгова свѣтлость князь приспѣо в 28. Фебруара у Београдъ.

СТРАНЕ НОВОСТИ.

— Извѣстия изъ Влашке одъ 25. пр. м. являю: да в князь Богоридесъ поставлѣнъ за каймакама.

— „Темсъ“ пише да ће изъ Лондона отићи еданъ посланикъ управо цару у Китай, ков. ће сь нѣмъ непосредно договорити се о уговору по коме ће се миръ заключити. 5000. войника отишло в Хонг-Конгъ.

— Изъ Цариграда пишу: у Галати на ђумруку зауставлѣно в много славенски кнѣга, кое су за Бугарску

опредѣлене, у којима такође има молитва; да Богъ отоманско царство разори и православному цару подчини. Являюћи новине примѣчаваю: да в знаменито то што су исте кнѣге по заповѣсти цара Александра а по благослову Синода печатане. (Турци се врло вараю да Русь свое црквене кнѣге поправляю сьбогъ нѣновогъ царства. Тако се те кнѣге печатаю одъ памтивека, наравно да свѣма црквенимъ кнѣгама стое изрази противу неверника, али то в писано пре него су Турци и били у Европи.)

(Бечъ) Царъ Аустр. и царица враћаю се изъ Италије; аванично в већъ явлѣно да ће цео месецъ Май и Юни путовати по горној Мацарској до Сегедина.

— Она звезда што се у вече према западу онако сийнв и велика види, све се више приближава нашој земљи. Сваки 8. година она се овако велика показує. У Суботу 23. Марта и 3. Юниа моћи ће се она и даню видети, и стајће она готово на средъ неба.

— У Люблини и Клагенфурту 26. Фебр. осетно се яки землѣтресъ, тако да су се прозори тресли, и многа огледала и тимъ подобне ствари у собама попададе, и где-коє куће попуцале.

— Изъ Париза пишу да в турски посланикъ сь графомъ Валевскимъ био примлѣнъ одъ цара, гди в посланикъ цару важне ствари о саединеню Влашке и Молдавиє саобштио. У Паризу сви мисле да ће саединенъ ова два княжества бити удѣйствовано, и онда биће особита комисија у Паризъ сазвана коя ће опредѣлити ко ће бити князь надъ та два саединеня княжества.

— Посланикъ персиски Ферук-канъ врло в задоволянъ што в заключио миръ са Енглескомъ. Онъ в одма телеграфирао у Букурестъ гди се налази еданъ нъговъ човекъ, кои в одма сь томъ депешомъ отишао у Техеранъ.

О Г Л А С И.

НОВА КНѢИГА

подъ именовъ „Црногорацъ или страдана Християна у Турској, романъ одъ Левичнига превео Стоянъ Бошковићъ професоръ.“ Печата се у Новом-Саду и у три свеске изнеће преко 40 печатани табака. Ово в една одъ најинтересантниј кнѣга по свомъ садржаю за нашъ народъ. Сваки се умолява да се скупляя предплате прими, и да уписнике у Шабацъ г. професору Ст. Бошковићу шалъ, а у Београду да се уписую кодъ г. проф. Стояна Вельковића. Еданаеста кнѣга дав се на даръ. Имена уписника биће у последној сваєки трукована. Цена прве свеске (одъ 15 табака) 8 гроша а други двею свески по 6 гр. сво дѣло 20 гроша.

(3—3) Овимъ почитаємомъ публикуму обзнаюємъ да се могу кодъ

мене долеподписаного у кући г. Ресавца на Стамбол-капиі, хальине, марамаре, и сваки предмети, памучни свилени, вунени и проч. по желѣи свакога офарбати (бойдисати). Исто тако имамъ трукована платна за чаршаве

Јосифъ Милосавлѣвићъ
Шварц-шен-фербер-майсторъ.

Долеподписани дає одъ идущегъ ђурђева дана ове год. свою на теразиама кафану са 4. собе, куйномъ, подрумомъ и лагумомъ, подъ кирию. Ко има волю некъ се прияви.

Андриа Борштиновићъ
(3—5) шлосеръ майсторъ

(4—6) У кући гг. Браће Симића на Сави остає о идущемъ ђурђеву дану една празна магазиа за издаванъ подъ кирию, у којой сада Д. Радовановићъ лончарски еспапъ држи. Кой би имао волю исту магазиу подъ кирию узети,

нека се изволи приявити в кући г. Алексе Симића, гди ће за цену разумети.

6.000 ока

доброгъ старогъ пасуля налази се на продаю кодъ долеподписаногъ врло умѣреномъ цѣномъ.

у Ягодини 16. Фебруара 1857.

Тома Тасићъ

У квьижари В. Валожића сниже варош-книпе налазе се по спуштеној цени слѣдујоє кнѣге:

Шумадинка одъ 1850. године везана	16. гроша
Шумадинка одъ 1852. године везана	32. гроша
Шумадинка одъ 1855. године везана	50. гроша
Шумадинче I. свеска	3. гроша
Шумадинче II. свеска	3. гроша
Двоклецавъ у Салони	2. гроша

— Сви броеви Шумадинке одъ ове године могу се јоште добити.